

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง

การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย

พ.ศ.2548

ของ

องค์การบริหารส่วนตำบลเวียง

อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

บันทึก

หลักการและเหตุผลประกอบ
ร่างข้อบัญญัติตำบลเวียง
เรื่อง การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย พ.ศ.2548

.....

หลักการ

ให้มีข้อบัญญัติตำบลว่าด้วยการควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย เพื่อป้องกันโรคไข้เลือดออก

เหตุผล

ด้วยปรากฏว่ามีการเจ็บป่วยเป็นโรคไข้เลือดออกของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียง ซึ่งอาจแพร่ระบาดได้ โดยมียุงลายเป็นพาหนะของโรคติดต่อนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลเวียง จึงเห็นเป็นการจำเป็นที่ต้องควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ของยุงลาย อันได้แก่ ชยะมูลฝอยที่มีสภาพขังน้ำได้ เช่น เศษกระป๋อง กะลามะพร้าว ยางรถยนต์ และเศษภาชนะอื่น ๆ ในอาคารหรือบริเวณบ้านเรือน ซึ่งหากไม่มีการดูแลเปลี่ยนน้ำทุก 7 วัน หรือใส่สารเคมีก็จะเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของยุงลายได้ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 71 ประกอบ มาตรา 67 (3) แห่งพระราชบัญญัติสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

จึงตราข้อบังคับตำบลเวียง ว่าด้วยการควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย โดยที่เป็นการสมควรออกข้อบังคับตำบลเวียง ว่าด้วยการควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียง

ข้อบัญญัติตำบลเวียง
เรื่อง การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย พ.ศ. 2548

.....

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ประกอบ มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบลเวียง โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียง และนายอำเภอไชยา จึงตราข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า "ข้อบัญญัติตำบลเวียง เรื่อง การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย พ.ศ.2548"

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียง ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียง แล้ว 15 วัน

ข้อ 3 บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4 ในข้อบัญญัตินี้

"มูลฝอย" หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เศษมูลสัตว์หรือซากสัตว์ รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น

"อาคาร" หมายความว่า ดึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน หรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้

"ที่หรือทางสาธารณะ" หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

"แหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย" หมายความว่า สภาวะที่มีน้ำขังได้ในระยะเวลาที่เกินกว่า 7 วัน ซึ่งยุงลายสามารถวางไข่และพัฒนาเป็นลูกน้ำได้

"สถานศึกษา" หมายความว่า สถานศึกษาของรัฐและเอกชนได้แก่ โรงเรียน วิทยาลัย ศูนย์เด็กเล็ก รวมถึงวัด และมัสยิด

"เจ้าพนักงานท้องถิ่น" หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนตำบลเวียง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ที่มีเขตอำนาจในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียง

ข้อ 5 ห้ามมิให้ผู้ใดทิ้งหรือทำให้มีขึ้นซึ่งมูลฝอย รวมทั้งกระป๋อง กะลา ยางรถยนต์ หรือมูลฝอยอื่นๆที่อาจชั่งน้ำหนักได้ในที่หรือทางสาธารณะ เว้นแต่ในที่หรือในถังรองรับมูลฝอยที่องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงจัดไว้ให้

ข้อ 6 เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือเคหะสถาน ต้องเก็บกวาดและดูแลมิให้มีมูลฝอยรวมทั้งกระป๋อง กะลา ยางรถยนต์ หรือมูลฝอยอื่นๆที่อาจชั่งน้ำหนักได้ในอาคารหรือเคหะสถาน รวมทั้งบริเวณรอบๆ ทั้งนี้โดยเก็บลงถังมูลฝอยที่มีฝาปิด หรือบรรจุลงพลาสติกที่มีการผูกมัดปากถุง หรือวิธีการอื่นใดที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขแนะนำ

ข้อ 7 ในเขตพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลเวียง ยังไม่สามารถให้บริการเก็บขนและกำจัดมูลฝอยได้ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร เคหะสถาน กำจัดเองโดยวิธีการเผา หรือฝัง หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ ตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขแนะนำ

ข้อ 8 ในเขตพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลเวียง ให้บริการเก็บขนมูลฝอย เพื่อนำไปกำจัด เจ้าของอาคารหรือเคหะสถานมีหน้าที่เสียค่าธรรมเนียมการเก็บขนมูลฝอยตามอัตราท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ 9 เจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคาร เคหะสถาน สถานศึกษา หรือสถานที่ใดๆที่มีแหล่งน้ำที่อาจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย จะต้องดูแลมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย

ข้อ 10 เจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคาร เคหะสถาน ต้องดูแลทำความสะอาดและเปลี่ยนน้ำในแจกัน ถ้วยชาตุ๊กกับข้าว ภาชนะอื่นๆที่มีน้ำขัง อย่างน้อยทุก 7 วัน หรือใส่สารป้องกันการวางไข่ของยุงได้และจัดให้มีฝาปิดตุ่มน้ำที่มีอยู่ในอาคารและเคหะสถาน

ข้อ 11 ในกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบล ได้จัดให้เจ้าหน้าที่ไปฉีดพ่นเคมีกำจัดยุงในอาคาร หรือเคหะสถาน หรือสถานที่ใดๆ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร เคหะสถาน หรือสถานที่นั้น จะต้องให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกตามสมควร

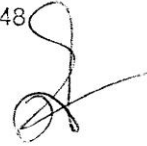
ข้อ 12 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 มาตรา 73 วรรคสอง

ข้อ 13 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ข้อ 10 ข้อ 11 และข้อ 12 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

ข้อ 14 ให้นายกองคํการบริหารส่วนตําลเวียง เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจออกกระเบียบ ประกาศ หรือคําดังเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ 1๒ เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2548

(ลงชื่อ)

(นายศิริ สักดิ์ศรี)

ศาสตราจารย์พิเศษ ส่วนตําลเวียง

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)

(นายเมธี วัฒนกร)

นายกเทศมนตรี